

лозята съ полковника, флигелъ — адъюганта княза Вяземски, който тръгналъ на чело на 4-та дружина отъ опълчението, (командиръ майоръ Рѣдникъ) да се съедини съ насъ и деветъ фунтовата батарея на подполковника Дроздовски. Вяземский незнаеялъ, че ний тѣй прилѣжно си събираме крушитѣ и въ рѣдъ отстъпваме, той мислелъ да се съедини съ насъ нѣвѣдѣ на позицията прѣдъ очитѣ на неприятеля; като узналъ отъ графа Толстога, че генералъ Столѣтовъ съ своя щабъ се изгубилъ и неизвѣстно кѣдѣ се намира, а азъ врѣменно командувамъ опълчението, — той дойде при мене и се препорѣча. Князь Вяземский въ обращенията си е по простъ отъ графа Толстога, който, прочее, въ боя, както приказватъ, се държелъ много добръ: коня му билъ убитъ подъ него въ това врѣме, когато неприятеля, както казватъ, налѣгалъ до толкозъ шото нѣмало възможностъ даже да му снематъ и взематъ сѣдлото.

Въ Казанлъкъ страшна бѣжкития, жителитѣ досушъ изплашени. — Пѣкъ отъ нашето идване, захващаха много да приказватъ за несполуката на русситѣ при Стара Загора, което тѣ научаваха отъ бѣженцитѣ; послѣднитѣ надѣжди изгубени. Населението на бързо се събира, колата се товарятъ съ различна домашна покщчина, взематъ всичко, което може да се вземе; чува се на всѣкъдѣ безпрестранно охкане; на всѣки разкрячъ заплакани и изплашени лица!

Не знаехъ отъ кадѣ, какъ и кадѣ се присѣдини къмъ нашия отрядъ кореспондентина Гирсъ (койго бѣше въ Сърбия; той чини ми се да е пристигналъ съ Вяземский), съ когото азъ още миналата година се запознахъ въ Бѣлградъ. «Ето ви байно нещастие за мене»! оплакахъ се азъ на Гирса; «ту Джюнисъ, ту Стара-Загора.» (Наистина че незнаехъ каква ще бѣде работата за напредъ, нѣ до сега нито единъ сполучливъ бой).

Ограда спрѣхме, като преминахме града, задъ женския Манастиръ. Тѣй като се прѣдполагаше да се бавимъ въ Казанлъкъ цѣлъ день, то азъ за това се и спрѣхъ въ града въ доста богатичкъ домъ, стопанина на когото, навѣрно отъ жалостъ, си попиивалъ. Параднитѣ стаи на хубавата му кж-